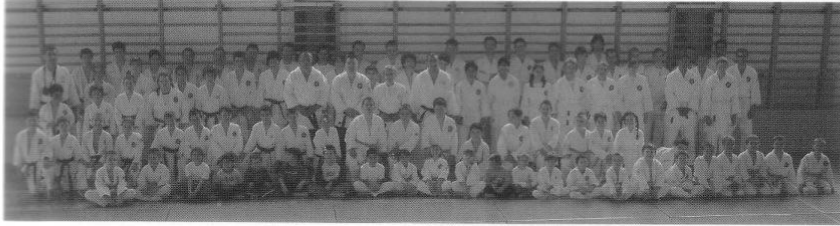

Hagyományok, tradíció

Korunk nem igazán kedvez a harcművészeti klubok fejlődésének, bővülésének. Sok klub energiája, lehetősége csak a túléléshez elegendő. Kevés tanítvány marad meg éveikig nálunk, a mai világ inkább a gyors sikert hirdeti. Segíthetnek a hagyományok, a tradíció, mégpedig a klubunkban bevezetett hagyományok, a klub évtizedes tradíciója (tehát itt most nem a stílusunk tradíciójára gondolok, ami szintén nagyon fontos).

Az utóbbi években tudatosan építjük, bővítjük hagyományainkat. Ezekhez tartoznak a rendszeresen megszervezett programjaink.

Idén második alkalommal rendezzük meg nyílt csapatversenyünket, hetedik alkalommal a zárt (csak a szövetségünk klubjai indulhatnak) kezdő versenyzőket bevezető egyéni versenyünket és tizenkettedik alkalommal a nyílt nagy országos egyéni versenyünket. Ezek a versenyek minden évben ugyanabban az időpontban vannak (adott hónap utolsó szombatja), így minden érintett előre tudja, hogy mikor lesz a következő, készülnek rá, ez biztosítja az elegendő nevezőt, a verseny sikerességét. A legnagyobb versenyen 150-200 versenyző 400-500 nevezéssel indul és a sikeres lebonyolításhoz a csapatok, 40 szervező és 20 bíró együttműködése szükséges. Ezzel kapcsolatban korunk egy pozitív változása is megfigyelhető: egyre többen gondolják úgy, hogy idejüket, energiájukat (és szponzoraink pénzt és tárgyi támogatást) adják egy-egy komoly rendezvény megszervezéséhez. Örömmel mondhatjuk, hogy a személyi és tárgyi feltételek biztosítása ma könnyebb, mint pl. 10 évvel ezelőtt. A versenyek motivációs szerepe nagyon fontos, különösen a fiatalok, gyerekek körében.

Ugyancsak a motiváció fenntartását, növelését szolgálja egy másik rendezvényünk, a félévente megrendezett demonstrációs edzés. Ezen az edzésen nem kifelé akarunk demonstrálni, hanem befelé, tagjaink elhivatottságát kívánjuk növelni. A klub leépülésének, létszám csökkenésének az oka lehet ugyanis a tagok elbizonytalanodása, már nem bizonyosak abban, hogy érdemes az edzésre járniuk, egyre több okot találnak arra, hogy ne az edzésre jöjjenek, hanem más programjuk legyen. Ez esetleg oda vezet, hogy végleg elmaradnak. Demonstrációs edzésünkön a klubunk egységességét és nagyságát kívánjuk a tagjaink felé megmutatni. Ilyenkor összejön az összes csoportunk és egy összevont edzést tart.

Mindenki rendszeresen találkozik az edzésen a saját csoportja többi tagjával (10-20 emberrel, a csoportlétszámtól függően) de nem tud közvetlenül semmit sem arról, hogy vannak még többen, akik ugyanazt tanulják ugyanúgy, mint ők. A közös edzésen tudatosodik bennük, hogy egy nagyobb közösségnek is a tagjai. Más edzőkkel, magas fokozatú tanítványokkal is megismerkednek, példát látnak az úton előrébb haladókra, ez is erősíti őket a hitükben, hogy szükségük van a ju-

juitsu-ra, az edzésekre.

A demonstrációs edzés ünnepélyességét hangsúlyozza a tény, hogy az elején felolvassuk a Dojo Kun-t, az esküt, mely mindenki Budo Pass-ának (szövetségi igazolványának) végén megtalálható. Azoknak a tagoknak, akik hét éve iratkoztak be a klubba, Hűség emlékplakettet adunk át ezen az edzésen. Ma már igen ritka, hogy valaki ennyi ideig jár edzésre. Minden hónapban megválasztjuk a Hónap Emberét és a honlapunk erre a célra szolgáló helyén az ő képe látható az egész hónapban. Az igazoló oklevelet szintén a demonstrációs edzésen adjuk át.

Minden év elején farsangi mulatságot rendezünk, ahol tartunk egy kis év értékelést és kiosztjuk az Év Embere és Év felfedezettje emlékplaketteket. 2002-ben autóbalesetben meghalt társunk emlékére alapítottuk közösségi díjunkat, amit róla neveztünk el és azok kapják, akik hozzá hasonlóan a legtöbb közösségi munkát végezték. Mindhárom díj nyertesei a pla-

kett mellé szövetségünk hivatalos, hímezett edzőruháját kapják ajándékba.

A nyár elején rendszeresen megrendezett klub edzőtáborunkban nagy népszerűséget élvez csapatjátékunk, amelyet a gyerekek Mortal Komбат-nak neveztek el. Minden délutáni edzés nagy része ezzel telik el. A tatamit már az edzőtábor első napján speciálisan ennek a játéknak megfelelően ragasztjuk le. A játékot két csapat játsza, mindkettőnek van egy területe (vár), ahova a másik csapat nem léphet be, illetve ha belép, behúzzák, akkor kiesik. Abban az esetben viszont, ha valaki körbeszaladja az ellenfél várát, akkor visszahívhatja a már kiesett csapattársát. Amelyik csapat elfogy, az veszít, az ellenfele pedig győz.

A ju-jitsu magyarországi jelenlétének 100 évfordulója emlékére bevezet-

tük a klubunkban a vörösök és fehérek csatáját. *Sasaki Kichisaburo*, aki 100 évvel ezelőtt Magyarországra hozta a judo-t és a ju-jitsu-t, az elsajátítás megsegítésére írt a magyaroknak egy könyvet, melyben leírja a Japánban tradicionálisan művelt vörösök és fehérek csatáját. Mi így játszuk: mindenki, aki részt vesz az edzésen, nagyság szerint

felsorakozik egy vonalba, elől a legnagyobbak. Felváltva besoroljuk őket a két csapatba, az első a vörösökhöz, a második a fehérekhez, a harmadik megint a vörösökhöz és így tovább. Fontos, hogy megtartsák a csapaton belül is a sorrendet. A legkisebbek kezdik a küzdelmet, aki győz a tatamin marad, ellenfele helyére pedig az utána következő csapattársa lép. Az a csapat veszít, ahol a legnagyobb is kikap. Azért, hogy az egyéni küzdelem ne tartson túl sokáig, nálunk már akkor győz valaki, ha az ellenfele a talpán kívül más testrészével is érinti a tatamit. A legutóbbi demonstrációs edzésünkön 88-an játszottak a vörösök és fehérek csatáját. Győztek a fehérek.

Ezek azok a hagyományok, melyeket mi bevezettünk klubunkban, a *Tatami Centrumban* és reméljük, valóban erősítik tagjaink motivációját.

Berkes László 4. dan
Magyar Ju Jitsu Szövetség
elnökhelyettes
www.jujitsu.hu
www.tatamicentrum.hu

K
A
J
A
N
A

J
U

J
I
S
U